

Վ Ե Ր Զ Ծ Ն Օ Ր Է Ն ՈՒ Դ Թ Ե Դ Ն

Կըրակն ինչպէ՛ս սկոսթիս մէ՛ջ կը՝ նստնի՛,
Ու գիշերն ալ ալիքան շուտով կը լուսնայ,
Երբ կը մեկնիս ա՛ռա՛ տունէդ՝ նայրենի,
Ուր գուն մեծցար կուրծքիս վրայ:

Արեծաղէն առաջ վազուց արթնցնած՝ օ
Ես վառեցի՝ նոգիս լեցուն խաւարով՝
Ճրազը որուն լոյսն առողի պէս կարացած,
Պիտի փնտսես օր մը նամբէն գանաւարով...

Որդեակ, նեռուն որքան պայծառ և կապոյտ
Ըլլայ երկինքն, և արեգակն՝ ոսկեղէն,
Պիտի ժպտի արտասուացող աչքերով
Ճրազը տունիդ ըստուերէն...

Ան քու մոռեց և նոզույզ մէ՛ջ յաւիտեան
Պիտի շողայ կախարդական և անհուն,
Ու ցաւազին իր երազով անսահման
Պիտի կանչէ քեզ իմ շիրմիս վարդերուն...

Գընա՛, որդեակ, և թո՛ղ աչքերդ երբեք
Զի պըզտորին արտասուելով ինձ նամբ,
Արդէն կը զգամ, տարիներով յոգնաբեկ՝
Որ մէկ ոռքս է գերեզմանին մէ՛ջ խաւար...

Գընա՛, որդեակ, իմ ձիւաճրս անվեհեր,
Սկ և նաման, վըտանցներով միշտ լեցուն,
Բայց քեզ կ'օրնեմ. և նին ազօրձ մ'է բացուիր
Երթունքիս վրայ դողդոջուն...

Գընա՛, որդեակ, մաղբրուս խունկը ճիւղակ
Չստամ դըլուխս արդէն ծածկեր է շուտով,
Թող քեզ նամար ես չի մեռնիմ տխրունակ,
Վերադարձիդ կարտով...

Ան ուռնին որ աղբիւրին չուրերուն
Իր արցունքները կ'արտասուէ զազանօրէն,
Պիտի շրեայ, երբ լըքիս մայրը և նստն,
Եւ օտարներ պիտի մեռնիլս նոգեն...

Գընա՛, որդեակ, և թո՛ղ նաման չերկարի,
Սիրոյ կըրակն ալրէ՛ք քու սիրտըդ մաքուր,
Վ երազանանս գեղեցկութեամբ անցեալի,
Սրբեմ ոռքերդ իմ մաղբրով խնկարար:

Սրտագինուի՛ մայրըդ և տունն յիշելով,
Եւ արեն ալ մի քաշտերուն ոսկեցիդ,
Աւ օրնուած են շրթունքներդ որոնցմով
Օր մը սաթիքներս պարպեցիր...

Հունքին նամբ գիւղին արդաքն երբոր գան,
Կու տամ անոնց մանդաղներն ու դերանդին,
Որոնցմով տուն կը գանաւարի՝ շինական
Ախատանքէ՛ ժպտազն:

Դուն այս տարի պիտի տեսնի չի կրնաս
Այգեկութիւնն ոսկի քարիքն օրնըւած,
Ճամբուդ նամբ ես կտրեցի կանխառես
Երկու ողկոյզ և նակեր կէս մը գեղեմծ:

Գընա՛, որդեակ, երբ գանաս օր մը, նորէն
Հայրենաստո՛ւր ըլլան ակօսն և սպիլն,
Ու ծարաւի շըրթներդ նին սափորէն
Խըմեն կարմիր գինին անցեալ չընուանքին...

Դարձի՛ր, որդեակ, որ չի մեռած, գողգոլուն,
Արտասուալին աչքերդ ես նամբութիմ,
Եկուորն կղի՛ր որուն սիրուն է գեռ լեցուն
Սիրոյ կարմիր արևն...

Եկո՛ւր, որդեակ, բուն՝ ձեռքերը նիմա
Որ շրժոյցիդ մինչև աղբիւրն նստնեմ,
Եւ Լոն, անոր լուսապայծառ շուքն վրայ
Թափեմ մարգրիտն նայրենական սափորին...

Ու բաժնէից, վերջին անգամ քեզ նամար
Կաթիլ մ'արցունք քղիւի սրտիս ակունքէն,
Ցեառ ժպտուն, ուռիի ոստ մը դալար
Զիտը վըզին շուրջ կապեմ...

ԱՐՄԵՆ-ԵՐԿԱՅ